

Iosua - comentarii de E. P. Vedder, Jr.

Iosua fusese însoțitorul credincios al lui Moise de-a lungul călătoriei îndelungate prin pustie. Acum Moise murise, iar Iosua era noul conducător, care trebuia să conducă poporul în țara promisă. Dumnezeu îi dă multe încurajări și îndrumări în vederea acestei misiuni.

Aveau să fie multe lupte înainte ca Israel să se poată bucura de țara pe care i-o dăduse Dumnezeu. Noi, credincioșii de astăzi, avem de asemenea de luptat cu puterile spirituale ale răutății în locurile cerești. Însă mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne dă biruința prin Domnul nostru Isus Hristos!

Iosua trebuia să fie tare și curajos. El avea să pună poporul în stăpânirea țării pe care Dumnezeu jurase părinților lor că le-o va da. Pentru aceasta, țara trebuia mai întâi cucerită. Dumnezeu ia promis lui Iosua că-i va da biruință, însă nu o biruință ușoară, lipsită de efort – el trebuia să cucerească țara pas cu pas.

Mai exista însă ceva chiar și mai dificil: el trebuia să păzească toată legea pe care Dumnezeu o dăduse prin Moise. Cuvântul lui Dumnezeu trebuie păzit exact așa cum l-a dat El. Iosua nu trebuia să se întoarcă nici la dreapta, nici la stânga. Dreapta și stânga au aceeași semnificație și astăzi. A te întoarce la dreapta înseamnă să adaugi la Cuvântul lui Dumnezeu. Fariseii adăugau tradițiile lor la poruncile lui Dumnezeu. A te întoarce la stânga înseamnă să scoți din Cuvântul lui Dumnezeu. Saducheeii făceau acest lucru, necrezând în înviere, nici în îngeri, nici în duhuri. Nicio astfel de atitudine nu este plăcută lui Dumnezeu, iar noi, pentru a prospera, trebuie să ne ferim de ambele. Facă Dumnezeu să ascultăm cu grijă de Cuvântul Lui!

Moise murise, iar cele treizeci de zile în care poporul l-a plâns se sfârșiseră. Dumnezeu îl numise pe Iosua conducător al lui Israel, pentru a duce poporul în țara promisă. Îi făgăduise că va fi cu el și că avea să-i dea biruință împotriva tuturor vrăjmașilor. Îi accentuase, de asemenea, importanța păzirii legii pe care Moise le-a poruncit și a faptului de a nu se întoarce de la ea nici la dreapta, nici la stânga.

Iosua a început să pregătească poporul pentru traversarea Iordanului și pentru luarea în stăpânire a țării. El a avut câteva cuvinte speciale pentru cele două seminții și jumătate care își ceruseră partea la răsărit de Iordan. Moise le-a poruncit ca oamenii lor de război să vină și să-și ajute frații din celelalte două seminții și jumătate să cucerească țara Canaan, după care aveau să fie liberi să plece înapoi și să se bucure de moștenirea lor.

„Amintivi-vă de cuvântul pe care vi l-a poruncit Moise, robul Domnului”, le-a spus el. Cât de important este și pentru noi să ne amintim de cuvintele binecuvântatului nostru Domn! „Credeți în Mine”; „Rămâneți în Mine”; „Dacă Mă iubiți, păziți poruncile Mele”; „Să faceți aceasta în amintirea Mea”; „Mergeți în toată lumea și predicați evanghelia oricărei făpturi”; „Să vă iubiți unii pe alții, așa cum v-am iubit Eu”; „Dacă știți aceste lucruri, ferice de voi dacă le faceți”.

Răspunsul lor imediat a fost că aveau să facă tot ceea ce el le-a poruncit și că aveau să-l asculte așa cum îl ascultaseră pe Moise. Dar cât au reușit ei să facă acest lucru? Suntem mult mai grabnici să promitem ascultarea, decât să o înfăptuim. Domnul să ne ajute ca nu numai să promitem că-L vom urma și că-L vom asculta, ci să și facem așa, zi de zi!

Cei doi spioni pe care Iosua îi trimisese în Ierihon sunt numiți și mesageri. Pentru cetatea Ierihon și pentru împăratul ei, acești doi oameni erau spioni, care trebuiau găsiți și omorâți. Pentru Rahav și pentru familia ei, cei doi s-au dovedit a fi mesageri ai mântuirii. Astăzi, credincioșii sunt o mireasmă plăcută a lui Hristos pentru Dumnezeu. Însă pentru cei care pier, care resping mesajul lui Dumnezeu de mântuire, suntem o mireasmă de la moarte la moarte, în timp ce pentru cei mântuiți suntem o mireasmă de la viață la viață.

Rahav era o prostituată canaanită, moartă în fărâdelegie și în păcatele în care umbla. Din punct de vedere natural, ea nu era cu nimic mai bună decât restul poporului ei. Totuși, ea a dat dovadă de o pocăință reală, întorcându-se de la poporul ei la recunoașterea Domnului ca Dumnezeu adevărat și purtându-se cu bunătate față de mesagerii Lui, ascunzându-i și salvându-le viața. Prin credință, ea s-a încredințat îndurării lui Dumnezeu, căutând, pentru ea și pentru întreaga ei familie, scăpare din partea Lui de la moartea sigură care avea să vină asupra poporului. Acestei femei nu i-a spus să-și curețe viața pentru a putea deveni israelită. Ea a trebuit să atârne o funie roșie la fereastră (simbol al sângelui lui Hristos). Familia ei, de asemenea, trebuia să-și găsească adăpostul în aceeași casă, marcată cu funia roșie. Suntem noi convinși că judecata lui Dumnezeu va cădea curând asupra acestei lumi vinovate? Suntem preocupați cu mântuirea celor dragi ai noștri? Suntem gata să-L mărturisim deschis pe Domnul Isus înaintea acestei lumi, în care El este încă disprețuit și lepădat?

Ziua mult așteptată a venit! Deși Iordanul se revărsa peste malurile lui, Israel l-a traversat. La porunca Domnului, chivotul, purtat pe umerii preoților, a mers înaintea poporului, la o distanță de două mii de coți. Când preoții au ajuns la Iordan și au călcat în apă, apele care veneau de sus au stat și s-au ridicat grămadă, foarte departe, așa încât tot poporul a traversat pe uscat.

Israel nu trebuia să uite niciodată acest eveniment miraculos. Dumnezeu i-a poruncit lui Iosua ca un bărbat din fiecare seminție să ia o piatră din albia Iordanului, unde preoții se opriseră cu chivotul. Aceste pietre trebuiau așezate ca un memorial, în locul în care Israel avea să-și petreacă noaptea. Dumnezeu Se aștepta ca, peste ani, copiii lor să întrebe despre semnificația acestor pietre. Părinții lor aveau atunci să le istorisească felul cum Dumnezeu îi trecuse pe strămoșii lor Iordanul, în țara promisă.

Acest lucru trebuie să ne vorbească și nouă. Este important să le spunem copiilor noștri despre marea mântuire a lui Dumnezeu, despre felul cum El ne-a adus din moarte la viață, prin lucrarea Domnului Isus, împlinită pe cruce. Lucrarea Lui trebuie să fie mereu proaspătă în mintea noastră.

Înainte ca preoții să iasă din albia râului, au fost luate alte douăsprezece pietre, care au fost așezate acolo unde ei stătuseră. Acestea naveau să fie văzute de oameni, însă erau întotdeauna văzute de Dumnezeu. Lucrarea Domnului Isus este întotdeauna înaintea ochilor lui Dumnezeu. Ea va fi mereu prețioasă pentru El, iar Lui Îi face plăcere să ne audă cum Îi reamintim despre ea în închinarea noastră.

Israel a trecut Iordanul în cea de-a zecea zi a lunii întâi. Apoi și-au pus tabăra la Gilgal, la răsărit de Ierihon. Aici au fost circumciși toți bărbații care fuseseră născuți în timp ce poporul a traversat pustia. Circumcizia este o imagine a judecății făcute asupra cârnii, un lucru foarte necesar

pentru noi, creștinii. Abia acum a fost îndepărtată ocara Egiptului și Israel a sărbătorit primul Paște în țară. Au început să mănânce din rodul Canaanului – „grâul vechi” al țării – imagine a lui Hristos glorificat, iar Dumnezeu a încetat să le mai dea mana pe care o mâncaseră în pustie.

După mulți ani, privind înapoi la aceste vremuri, Dumnezeu a spus: „Israel era sfânt pentru Domnul, cel dintâi rod al venitului Său” (Ieremia 2.3). În Apocalipsa 2, Domnul amintește adunării din Efes de „dragostea dintâi”, pe care o părăsise.

După ce poporul este circumcis, după ce ei celebraseră eliberarea lor din robia Egiptului și după ce se hrăniseră cu grâul vechi al țării, Domnul Însuși vine la ei. Iosua se apropie de acel Om înarmat, întrebându-l dacă era de partea lor sau de partea vrăjmașilor lor. Nu poate exista neutralitate în lucrurile divine! Când acest Om spune despre Sine că este Căpetenia oștirii Domnului, Iosua îl numește Domn și I se închină. Căutând călăuzire, el se recunoaște a fi robul Său și i se spune că se afla pe un teren sfânt. Acesta este și locul nostru!

După ce israeliții urmaseră instrucțiunile detaliate ale Domnului timp de o săptămână, la porunca lui Iosua au scos strigăte mari, preoții au suflat în trompete și zidurile înalte ale Ierihonului au căzut. Israelii au pătruns în cetate din orice direcție, iau nimicit pe locuitori și au distrus tot ce era înăuntru.

Trecuseră câteva săptămâni de când Rahav îi coborâse pe cei doi spioni de la fereastră, pe zidul cetății. Acum Iosua ia trimis la casa ei, spunându-le să scoată afară pe Rahav și pe toți cei care erau cu ea acolo. În mod evident, Dumnezeu făcuse ca acea casă să nu se dărâme odată cu zidul. Când spionii au ajuns la casa lui Rahav, au găsit acolo pe ea și pe familia ei. Toți se îngrămădiseră în acea casă de pe zid și rămăseseră acolo. Nu știau când avea să vină eliberarea, însă au așteptat, încrezându-se în jurământul făcut de cei doi spioni. Ceilalți locuitori ai cetății poate că șiau bătut joc văzând procesiunea ciudată care se desfășurase timp de șapte zile în jurul cetății lor, însă credința celor aflați în casa lui Rahav era acum răsplătită.

La început, ei au stat în afara taberei lui Israel. Curând însă vedem că Rahav „a locuit în mijlocul lui Israel, până în ziua aceasta”. Trecutul ei trist a rămas în urmă. Ea s-a căsătorit cu o căpetenie din Iuda, cu Salmon, și a devenit mama lui Boaz, a acelui om bogat care a luat de soție pe Rut, moabita. Împăratul David a fost unul dintre descendenții ei. Mai mult, numele ei a fost introdus în genealogia Domnului nostru Isus Hristos (Matei 1.5). Ce minunat este harul lui Dumnezeu! Același har este la lucru și astăzi.

Dumnezeu este sfânt! Nu trebuie să uităm niciodată acest lucru. După marea biruință de la Ierihon, Israel a hotărât să trimită trei mii de oameni pentru cucerirea cetății Ai, care era o cetate mult mai mică. Spre consternarea lor, ei au fost puși pe fugă și treizeci și șase de oameni au fost uciși în luptă. Iosua și bătrânii au căzut la pământ înaintea chivotului Domnului și au stat acolo până seara. Fiind foarte tulburat, Iosua a strigat la Domnul cu disperare.

Există momente când rugăciunea nuși are locul. Acesta a fost unul dintre ele. Domnul ia spus lui Iosua să se ridice – Israel păcătuisese și furase din prada Ierihonului. Porunca lui Dumnezeu fusese clară: trebuiau să ardă și să distrugă în întregime cetatea și pe toți cei din ea, cu excepția argintului, a aurului, a bronzului și a fierului, care trebuiau puse în vistieria Domnului. Acest păcat trebuia judecat pentru ca Dumnezeu să poată continua să fie alături de popor și săi dea biruința asupra vrăjmașilor lui.

Ceea ce se întâmplase era că un om, Acan, luase o mantie frumoasă de șinear, argint și aur și le ascunsese în pământ, sub cortul său. A fost aruncat sorțul, pe seminții, pe familii și pe bărbați, până când a fost descoperit Acan. După ce a recunoscut ceea ce făcuse, el, familia lui și tot ce avea au fost omorâți cu pietre, iar apoi au fost arși în foc. Este greu de crezut că Acan a ascuns lucrurile furate în cortul său fără știrea familiei sale. Mai mult, Dumnezeu vede pe poporul Său ca fiind una. „Israel a păcătuit”, a spus El. Noi, de asemenea, suntem mădulare unii altora. Ceea ce facem ne afectează nu doar pe noi, ci întreaga mărturie a lui Dumnezeu.

După pedepsirea lui Acan, Dumnezeu ia dat lui Israel o biruință completă asupra cetății Ai, însă nu o biruință ușoară, așa cum au crezut ei, încrezându-se în ei înșiși și crezând că pot câștiga cu doar trei mii de oameni. De data aceasta, Iosua a trebuit săi ia pe toți oamenii de război.

De îndată ce biruința a fost câștigată, Iosua și poporul au făcut ceea ce Moise le poruncise în Deuteronom 27. Iosua a zidit un altar din pietre mari, pe care a adus arderide tot și jertfe de pace. După ce a văruit pietrele, a scris pe ele o copie a legii. Apoi a strâns pe tot Israelul și pe străinii care locuiau în mijlocul lui. Șase seminții au stat pe muntele Garizim, pentru a binecuvânta poporul, și celelalte șase seminții au stat pe Muntele Ebal, pentru a rosti blestemul. Apoi a fost citit cu solemnitate tot ceea ce Moise poruncise să fie citit.

Cât de atent trebuie să fi ascultat ei la binecuvântările și la blestemele care leau fost citite! Trebuie să ne aducem aminte că acest lucru a avut loc înainte ca cei din popor să aibă fiecare o copie a legii, așa cum noi astăzi beneficiem de privilegiul de a avea întreaga Scriptură la îndemână. Rareori aveau ei prilejul să audă Cuvântul lui Dumnezeu citit. Să remarcăm, de asemenea, persoanele prezente acolo: Iosua, tot Israelul, bătrânii, căpeteniile oștirii, judecătorii, preoții, leviții, femeile, copiii și străinii care locuiau printre ei.

Cât de privilegiați suntem noi! Cuvântul lui Dumnezeu ne stă la îndemână și îl putem citi fără teama de a fi prigoniți pentru acest lucru. Vedem din nou faptul că Dumnezeu dorește ca oamenii din toate categoriile – inclusiv copii – să fie prezenți atunci când este citit și studiat Cuvântul Său. Fie ca familia fiecăruia dintre noi să fie astfel binecuvântată!

Temându-se pentru viața lor, bărbații din cetatea împărătească Gabaon au decis să facă un legământ cu Israel. Spre deosebire de Rahav, care recunoscuse că Domnul era „Dumnezeu în cer și pe pământ” și care se încredințase pe ea însăși îndurării Sale, gabaoniții au acționat cu viclenie. Ei au venit cu haine și cu încălțări învechite, cu pâine mucegăită și cu burdufuri rupte și leau spus israeliților că veniseră dintr-o țară îndepărtată și că, atunci când porniseră la drum, toate acele lucruri fuseseră noi și proaspete.

Fără să-l întrebe pe Domnul, Iosua și căpeteniile lui Israel au făcut un legământ cu ei, ca săi lase în viață. Trei zile mai târziu, israeliții au aflat cine erau cu adevărat cei cu care tocmai făcuseră legământ. Ei au murmurat împotriva căpeteniilor și erau gata săi ucidă pe gabaoniți, însă Iosua și căpeteniile iau oprit, reamintindu-le că nu se puteau atinge de ei, căci le juraseră pe Domnul Dumnezeu lui Israel că aveau săi lase cu viață.

Gabaoniții îi spusese lui Iosua: „Noi suntem robii tăi”. Viața le fusese cruțată, însă aveau să fie robi pentru totdeauna! Aveau să taie lemne și să scoată apă. Însă, în căile minunate ale lui Dumnezeu, ei aveau să facă aceste lucruri nu doar pentru adunarea lui Israel, ci și „pentru altarul Domnului, până în ziua aceasta”. Netinimii, slujitorii templului, care au prețuit privilegiul de a sluji lui Dumnezeu și care, după mulți ani, sau întors din exilul din Babilon, erau descendenți ai acestor gabaoniți.

Gabaoniții făcuseră pace cu israeliții și se aflau acum sub protecția lor. Acest lucru nu le plăcut vecinilor din sud ai gabaoniților. Cinci împărați ai amoriților, sub conducerea împăratului Ierusalimului, au tăbărât înaintea cetății Gabaon cu armatele lor, pentru a face război împotriva ei. Gabaoniții au apelat la Iosua pentru ajutor.

Iosua și oamenii săi de război au mers toată noaptea pentru a ajunge la Gabaon. Domnul ia încurajat să lupte, spunându-le că era cu ei și că avea să facă să cadă o grindină mare peste oștile vrăjmașului. Această grindină a omorât mai mulți vrăjmași decât armele lui Israel. Totuși exista pericolul ca unii dintre ei să scape. Împărații lor se refugiaseră în peștera Macheda, iar Iosua a poruncit să fie astupată intrarea peșterii cu niște pietre mari, în timp ce aveau săi urmărească pe vrăjmașii care mai rămăseseră.

Domnul îi promisese biruința lui Iosua. Se părea că ziua se apropia de sfârșit și că nu era suficient timp pentru o biruință completă. Prin puterea credinței, Iosua a poruncit soarelui și lunii să stea în loc, până când poporul avea să se răzbune pe vrăjmașii lor!

Acest eveniment unic este atestat și în altă parte. Dumnezeu este în continuare pentru cei ai Săi, chiar și atunci când ei falimentează. În Romani 8.31 citim: „Dacă Dumnezeu este pentru noi, cine va fi împotriva noastră?”. El este cu totul credincios Cuvântului Său și promisiunilor pe care lea făcut. El încă ascultă de glasul omului, în special de cel al Omului înălțat în glorie.

În Iosua 11 vedem cum popoarele din partea de nord a țării sau unit sub conducerea lui Iabin, împăratul Hațorului, pentru a lupta împotriva lui Israel. Cuvântul lui Dumnezeu ne spune că „au ieșit, ei și toate oștirile lor cu ei, popor mult, mulțime ca nisipul care este pe țărmul mării, și cai, și care foarte multe”. Însă această confederație de popoare era sortită să fie înfrântă de Iosua. Din nou și din nou auzim cum Iosua câștiga biruință după biruință, până când a luat întreaga țară, după care țara sa odihnit de război.

Așa cum știm, Iosua este o imagine a Domnului nostru Isus Hristos. El este Acela Căruia la fost dată toată puterea, Biruitorul glorios asupra oricărui vrăjmaș. El este Cel înaintea căruia orice genunchi se va pleca, al celor din cer, de pe pământ și de sub pământ. El trebuie să aibă locul dintâi în orice lucru. „Dezbrăcând stăpânirile și autoritățile, lea făcut de rușine în public, triumfând asupra lor prin cruce” (Coloseni 2.15). Oștile cerului îi cântă laude. Tot ceea ce avem, avem în El, datorită a ceea ce este El și datorită lucrării Sale glorioase de la cruce. Acum așteptăm să intrăm în odihna Lui.

După șapte ani de război, țara era acum împărțită ca moștenire pentru semințiile lui Israel. Iuda era seminția dintâi, iar Caleb, în vârstă de optzeci și cinci de ani, un războinic viteaz, care făcuse parte din cele douăsprezece iscoade trimise în țară, a venit pentru ași cere partea promisă lui de Moise, în urmă cu patruzeci și cinci de ani, fiindcă îl urmăse în totul pe Domnul, Dumnezeul lui Israel. El a primit Chiriatarba, cetatea lui Arba, ca stăpânire a sa. Trei dintre uriași, fiii ai lui Anac, se aflau încă acolo. Chiar dacă era înaintat în vârstă, Caleb sa suit și ia înfrânt pe acești uriași. Numele cetății lor a fost schimbat în Hebron, care înseamnă comuniune.

Caleb nu sa oprit aici, ci a mers și împotriva cetății vecine, ChiriatarSefer. El nu numai că era un vechi luptător încercat, ci știa săi însuflețească și pe alții la luptă. Caleb a oferit pe fiica sa, Acsa, ca soție pentru cel care avea să cucerească cetatea ChiriatarSefer. Nepotul său Otniel a primit această provocare și a luat cetatea. ChiriatarSefer, cetatea cărții, a devenit Debir, care înseamnă Cuvânt [al lui Dumnezeu].

La fel ca tatăl ei, Acsa a prețuit moștenirea. Ea la îndemnat pe Otniel să ceară un ogor ca dar de nuntă, iar după ce Caleb li la dăruit, ea a cerut și izvoare de apă, pentru adăparea ogorului. Domnul nostru ne spune să cerem și ne va fi dat. Ce minunat este când nu doar tinerii bărbați doresc binecuvântarea spirituală, ci și tinerele femei!

Seminția lui Manase și cea a lui Efraim nu nimiceră pe toți canaanii aflați pe teritoriul moștenirii lor. Ei sau plâns la Iosua că semințiile lor erau numeroase și că teritoriul alocat lor era prea mic. Nu cădem și noi adesea în aceeași capcană? Dumnezeul și Tatăl nostru nea binecuvântat cu orice binecuvântare spirituală în locurile cerești, în Hristos. Se întâmplă des să ne însușim doar puțin din binecuvântările bogate pe care ni lea dăruit Dumnezeu. Totuși ne plângem că nu primim suficient pentru nevoile noastre. Străngerile laolaltă sunt plictisitoare, prea seci, fără să ne împlinească nevoile; prin urmare, suntem tentați să plecăm în altă parte, în căutarea unor pășuni mai verzi.

Iosua lea spus acelor oameni să meargă în păduri și să taie copacii, pentru ași face astfel loc suficient în moștenirea lor. Ei au răspuns că, făcând chiar și așa, tot nu ar fi avut suficient spațiu și sau plâns că locuitorii țării aveau care de fier, care erau echivalentul unor tancuri în ziua de astăzi. Dumnezeu nu intenționează ca cei credincioși să fie hrăniți cu lingurița, toată viața lor, de către alții. Israel trebuia să lupte cu vrăjmașii și să depindă de ajutorul lui Dumnezeu. David, mai târziu, a scris: „Acestia se încred în care și aceia în cai, dar noi ne încredem în Numele Domnului Dumnezeului nostru. Ei sau plecat și au căzut; dar noi suntem ridicați și stăm în picioare” (Psalmul 20.7,8).

Vrăjmașul are multe greutăți și păcate pe care să ni le atașeze, pentru a ne împiedica înaintarea și pentru a ne jefui de binecuvântările pe care Dumnezeu dorește să ni le însușim. Să lepădăm orice greutate și orice păcat și să apucăm viața eternă la care am fost chemați (1 Timotei 6.12)!

După ce ia scos pe israeliți din Egipt, Dumnezeu a pus deoparte seminția lui Levi pentru slujba Sa, în locul întâi-lornăscuți dintre copiii lui Israel. Din această seminție, El ia ales pe Aaron și pe descendenții săi pentru al sluji ca preoți. Astăzi, orice credincios este un preot sfânt și împărătesc, prin chemarea divină. De asemenea, orice credincios are privilegiul înalt de al sluji Domnului. Însă este valabil și astăzi că Dumnezeu îi cheamă și îi pune deoparte pe cei pe care îi alege pentru diferite aspecte speciale ale lucrării Sale. Al sluji pe Domnul nu este o profesie omenească, așa cum cineva este doctor, inginer sau tâmplar. Nu este nici ceva care poate fi obținut prin absolvirea unui seminar sau institut biblic.

Așa cum Dumnezeu a pregătit cetăți în semințiile lui Israel pentru leviți și pentru preoți, ca și pășuni pentru vitele lor, la fel El este credincios pentru a îngriji de nevoile celor puși deoparte pentru lucrarea Lui astăzi, fie în țările lor, fie pe câmpul de misiune. Fiecare seminție a lui Israel a contribuit cu cetăți și cu sate pentru preoți și pentru leviți. Astfel, acești slujitori ai Domnului au trăit printre frații lor pe întreg cuprinsul țării.

Printre cetățile deținute de ei erau șase cetăți de refugiu. Preoții și leviții erau astfel responsabili să discearnă dacă cineva era un ucigaș fără voie și săi ofere adăpost, în timp ce trebuiau săl refuze pe cel care era ucigaș cu premeditare.

Trecuseră mai mult de șapte ani de când acești războinici traversaseră Iordanul pentru a ajuta pe frații lor să cucerească țara promisă. Ei își respectaseră promisiunea. Prin urmare, după ce ia binecuvântat, Iosua ia trimis acasă, împreună cu multe bogății, la familiile lor care rămăseseră de cealaltă parte a Iordanului. El ia îndemnat să se țină alipiți de Domnul și de poruncile Lui.

La Iordan însă, ei sau oprit. Privind înainte în timp, o temere a pus stăpânire pe inimile lor, cu privire la generațiile viitoare. Aveau oare descendenții lor, în viitor, să fie recunoscuți și acceptați de ceilalți israeliți, sau aveau să fie respinși, din cauza locului în care trăiau? Nu au întrebat pe Domnul cu privire la ceea ce trebuiau să facă, ci au hotărât să ridice un altar mare, o copie a altarului arderilor detot.

Aceste două seminții și jumătate aleseseră câmpiile bogate de dincolo de Iordan, în loc de țara pe care Iahve dorea să le dea. Și noi facem adesea «alegeri de bunsimț» în ceea ce numim chestiuni de importanță secundară, precum locul unde locuim, locul de muncă pe care îl acceptăm sau preocupările din timpul liber. Alegem ceea ce simțim că este în avantajul nostru sau ceea ce ne place, în loc să acceptăm direcția în care Domnul dorește să ne conducă. Mai târziu ne dăm seama de consecințele acestor alegeri pentru copiii noștri și încercăm să le evităm. Căutăm noi gândul Său în ceea ce facem?

Oamenii de război din cele două seminții și jumătate ridicaseră acel altar mare pe malul Iordanului, o copie a altarului pentru arderile detot de la cortul întâlnirii. Acest lucru ia tulburat adânc pe ceilalți israeliți, care sau grăbit să se strângă la Silo pentru a porni războiul împotriva lor. Însă, înainte de a face acest lucru, au trimis câțiva oameni pentru a cerceta cazul, în fruntea lor fiind Fineas, preotul care arătase mai înainte multă râvnă pentru Domnul. Această decizie era în acord cu instrucțiunile date de Dumnezeu în Deuteronom 13.14: „Să cauți și să cercetezi și să întrebi cu deamănuntul; și, iată, dacă este adevărat, lucru întemeiat, această urâciune sa întâmplat în mijlocul tău, să lovești pe toți locuitorii cetății aceleia cu ascuțișul sabiei”.

Deși trimișii aveau prejudecăți puternice și sau exprimat într-un mod foarte dur, ei au fost gata să asculte explicațiile celor două seminții și jumătate. Când au auzit argumentele lor, sau lăsat convinși. Au adus aceste vești celorlalți, care au binecuvântat pe Dumnezeu și, astfel, problema a fost rezolvată.

Dumnezeu nea lăsat această întâmplare pentru învățătura noastră. Acționăm oare pe baza presupunerilor noastre, sau verificăm lucrurile cu atenție? Suntem gata să ascultăm explicațiile celorlalți, sau insistăm asupra opiniilor noastre? Căutăm noi pacea și o urmărim (1 Petru 3.11)? Îi mulțumim lui Dumnezeu atunci când ne dăm seama că ceilalți au avut dreptate, iar noi am fost greșiți?

Iosua a mai trăit mulți ani după cucerirea țării și după împărțirea ei între semințiile lui Israel. Spre sfârșitul vieții sale, ia strâns laolaltă pe israeliți, pentru a le prezenta din nou ceea ce Domnul făcuse pentru ei și pentru ai instrui și avertiza cu privire la viitorul lor.

Nimic nu rămăsese neîmplinit din tot binele pe care Domnul spusese că avea să îl facă. Însă, exact așa cum Dumnezeu își ținuse toate promisiunile, El urma să aducă asupra lor tot răul cu care îi amenințase, dacă aveau să L părăsească și să meargă după dumnezeii popoarelor din jurul lor.

Dea lungul cărții Iosua ni se amintește importanța păzirii și practicării a tot ceea ce Dumnezeu ne spune în Cuvântul Său. Pentru Israel, Cuvântul Său era „cartea legii lui Moise”. Noi, credincioșii de astăzi, avem întreg Cuvântul lui Dumnezeu, Biblia. În repetate rânduri, Dumnezeu ne amintește că tot ceea ce este scris în Cuvântul Său este important: nu trebuie să ne întoarcem de la el nici la dreapta, nici la stânga.

Motivația pentru ascultarea față de Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să fie dragostea noastră pentru El și aprecierea a ceea ce El a făcut pentru noi. Dacă israeliții aveau motive să fie recunoscători, noi astăzi avem cu mult mai multe. Dumnezeu îi adusese în țara promisă și îi ajutase să îi biruie pe vrăjmași. Ceea ce noi avem în Hristos și prin El este cu mult mai mult: viața eternă, o relație cu Dumnezeu ca Tată și toate binecuvântările spirituale în locurile cerești, în Hristos Isus.

În capitolul 24, Iosua rostește un discurs final foarte solemn înaintea poporului său, Israel, în special înaintea conducătorilor. El începe prin prezentarea pe scurt a istoriei lor de până atunci. Găsim aici lucruri care nu sunt menționate în Geneza; de exemplu, că Terah, tatăl lui Avraam, alături de alți predecesori ai lui, era închinător la idoli. Chemarea lui Avraam și felul cum descendenții săi au ajuns să trăiască în Egipt sunt prezentate pe scurt, la fel ca și eliberarea din robie a lui Israel. Cuvintele „ați locuit în pustie timp îndelungat” sunt sumarul celor patruzeci de ani petrecuți în pustie. Dumnezeu însă intră în mai multe detalii cu privire la cucerirea Canaanului. Vedem aici că Dumnezeu a folosit viespi pentru ai alunga pe canaaniti și că această cucerire nu a fost rezultatul săbiilor și al arcurilor israeliților. Dumnezeu luptase pentru Israel!

Această prezentare solemnă este urmată de un îndemn: „Temeți-vă de Domnul și slujiți-l cu integritate și în adevăr”. Însă, dacă doreau să facă acest lucru, era necesar să lepede dumnezeii falși la care, în mod evident, unii dintre ei încă se închinau. Dumnezeu nu Se mulțumește cu a fi un Dumnezeu printre alții – El nu și va împărți gloria cu nimic și cu nimeni. Acest lucru este la fel de adevărat astăzi ca în zilele lui Iosua.

Orice ar fi ales Israel să facă, poziția lui Iosua era clară: el și casa lui aveau să slujească Domnului. Iosua urma să plece curând din această lume, însă își crescuse familia în atmosfera cunoașterii și a slujirii Domnului. Facă Domnul ca acest lucru să fie adevărat cu privire la noi toți și la familiile noastre!

Iosua prezentase poporului îndemnurile sale finale și enumerase multe dintre lucrurile minunate pe care Domnul le făcuse pentru ei. Declarase că el și casa lui aveau să l slujească Domnului. Acum poporul răspunde că naveau să L părăsească pe Domnul pentru a sluji altor dumnezei, ci că aveau să l slujească Celui care le făcuse atât de mult bine.

Iosua le reamintește că Domnul este un Dumnezeu sfânt și gelos, care avea să i judece dacă îl părăseau pentru a sluji altor dumnezei. În ciuda acestei atenționări, poporul insistă că avea să l slujească Domnului. Iosua le prezintă faptul solemn că ei erau martori împotriva lor înșiși și îi îndeamnă să înlăture din mijlocul lor dumnezeii străini și să își îndrepte inimile către Domnul Dumnezeu lui Israel. Poporul acceptă, cuvintele lor sunt scrise în cartea legii lui Dumnezeu, iar după aceea Iosua așază o piatră mare lângă cortul întâlnirii, ca mărturie.

Cartea se încheie cu moartea lui Iosua, la vârsta de o sută zece ani, cu înmormântarea sa, cu înmormântarea oaselor lui Iosif și cu moartea și înmormântarea preotului Eleazar. Toate aceste înmormântări au avut loc în teritoriul desemnat seminției lui Efraim. Dumnezeu consemnează faptul că Israel a slujit Domnului în timpul lui Iosua și al bătrânilor care experimentaseră lucrările pe care Domnul le făcuse pentru Israel. Conducătorii credincioși și evlavioși care au umblat cu Domnul și care au experimentat puterea Lui sunt o mare binecuvântare pentru poporul lui Dumnezeu. Însă ei trebuie să plece de pe pământ, mai devreme sau mai târziu, de aceea încrederea noastră trebuie să fie în Domnul însuși, în Acela care rămâne. El nu Se schimbă și niciodată nu eșuează.

